

אדם שישלים בו רוח חדשה - אבל איך מוצאים אדם כזה?

תו קצין טוענים כי כל ההאשמות שהוטלו נגדו ושהכינוי לפתיחת הקורה רשמית של המישטרה הי צבאית נגדו אינם אלא פרי עיני דה שנקמה נגדו עיניו כמה מי חילי היחידה. אם מדובר בהאשמי מת-שווא או בחשיפת פרשת שחי תות, אין זה משנה. עובדה היא שחיל שלם בצה"ל עסק בינתיים בחיטוט בפרשה שרוח של שחי תות נורף ממנה.

● פרשת ה"בדה" — מיתקן השיטה הנשי — שתתקין בלישכתו ראש-אגף האפסנאות בצה"ל, האלוף נחמיה קין, הפי כה כבר למשל ולשגיגה. למרות גלי הי ביקורת והלעג שבאו בעקבות פירסום הי פרשה, לא היתה כל תגובה רשמית על הגילוי: חילי צה"ל לא שמעו הסבר רשמי שיצדיק את התקנת הבידה בלישכת האלוף וגם לא הודעה שהמיתקן הוצא מלישכתו.

● בשיכונני קציני צבא-הקבע, פשטה לאחרונה אופנה של קישוט הצרות בתים באתרי עתיקות. קצינים בכירים, המשרי תים באזורים בהם מצויים אתרי עתיקות, אינם מהססים ליטול מימצאי עתיקות ל ביתיהם, לפאר בהם את גינותיהם, כאילו המדובר באיסוף פרחים ולא בעבירה מפרי רשת וגלויה על התוק.

במציאות הקיימת במערכת הביטחון כולה וגם בצה"ל, ההסתאבות שפשטה באיברים חיוניים של צה"ל ושבאה לידי ביטוי בי מילחמת יום-הכיפורים, היא אחת התוצאות של המצב הקיים במערכת-הביטחון. במילחמת יום-הכיפורים הסתבר כי חלק מהמחבלים שפגעו בכוחי הצבא של צה"ל נבעו מתופעות של שחיתות אישית, שלפי עמים לא היו רחוקות בהרבה ממה שקרה לצבא המצרי ב-1948 תחת שילטונו של המלך פארוק. הבעיה לא היתה רק בעיה של מתיירות, סלחנות או חוסר התיחסות לעבירות על החוק והמשמעת הצבאית.

להפיק, אחד הסיפורים הטראגיים ביותר של מילחמת יום-הכיפורים, קשור בפרשה עגומה שהתפרסמה לראשונה בעתונות הי ישראלית ביום שישי ה-5 באוקטובר 1973, ערב מילחמת יום-הכיפורים.

רבים ניסו, אחרי המילחמה, לחפש סימי ליות בעובדה, שהידיעה התייחה על צה"ל שהתפרסמה בכתוני הערב ערב פרוץ המילחמה, סיפרה על גורדין של 20 חודשי מאסר שניגזר לסגן בצה"ל, על גניבת תחמושת.

הסגן קצין צנחנים צעיר, נידון יומיים לפני פרוץ המילחמה בבית-הדין הצבאי של מחוז המרכז. הוא הורשע, על פי הודאתו, בגניבת 5000 כדורים לתת-מיקלע עוזי מבונקר התחמושת של יחידה אחת ובהעברת התחמושת הגנובה לשימוש יחי- דתו הצבאית.

גורדין שהוטל עליו היה כמעט חסר תקדים: 20 חודשי מאסר, מהם 8 חודשי מאסר בפועל ו-12 חודשי מאסר על- תנאי. כן נידון הסגן להורדה בדרגה לדרגת סגן-מישנה.

היה זה עונש שנראה לרבים מחבריו של הסגן כחמור מאוד, ושאינו עומד בשום יחס לחומרת העבירה.

הקצין עצמו התבטא אז כמריר רות: "אחרי פסקדין כזה — אם תפרוץ עוד מיזחמה, אני לא אהי חם בשביל המדינה הזאת!"

ביצוע גורדינו של הסגן נדחה עד לאישור גורדין ע"י אלוף הי פיקוד. כעבור יומיים פרצה המיני- חמה. הסגן הצעיר יצא להילחם בראש יחידתו. הוא נהרג בקרב על החווה הפנינת ליד תעלת סואץ.

אחרי המילחמה ביקשו הוריו של הי קצין לבטל את פסקדין נגדו. הדבר לא ניתן היה לביצוע. אי-אפשר היה לבטל פסקדין שלא אושר ולכן כאילו אינו קיים.

הדוגמה האישית של שר הביטחון

יתן היה לחשוב כי ההלם והזעזוע שבאו בעקבות מילחמת יום-הכיפורים ימחו תופעות של הסתאבות ושחיתות אישית, המשרות אוריה עכורה בצה"ל. אולם נראה כי רעידת האדמה הגדולה, כפי שהיא מכונה, לא חוללה כל מיפנה. מיספר פרשיות שאירעו לאחרונה בי צה"ל, מצביעות על כך כי צה"ל זקוק

מערכת הביטחון עומדים אותם האנשים שהיו אחראים לכל הביזיונות בעבר, שי תחת הנהגתם הסתאב חלק מהקצונה הי בכירה של צה"ל, ושבמסורם האישי אינם יכולים לתת דוגמא אישית ולערוך את הטהור שצה"ל זקוק לו. לשם כך דרוש מטאטא חדש.

השאלה היא היכן לוקחים מטאטא כזה?

המילכוד של ועדת אגרנט

פני שדושה שבועות, כאשר הודיע משה דיין על כוונתו שלא לכהן עוד כשר הביטחון, גדמז היה שעומדת להתי- חולל תפנית קיצונית במצב.

גולדה עמדה למנות את יצחק רבין כשר-ביטחון. עצם מינויו של יצחק רבין עשוי היה להפיח רוח חדשה במערכת הביטחון וצה"ל. קרוב לוודאי שאחרי שהיה נכנס לתפקידו, היה יצחק רבין ממליץ על מינויים חדשים בצמרת משרד- הביטחון וצה"ל. הרמטכ"ל הבא של צה"ל היה מתמנה ביוזמתו.

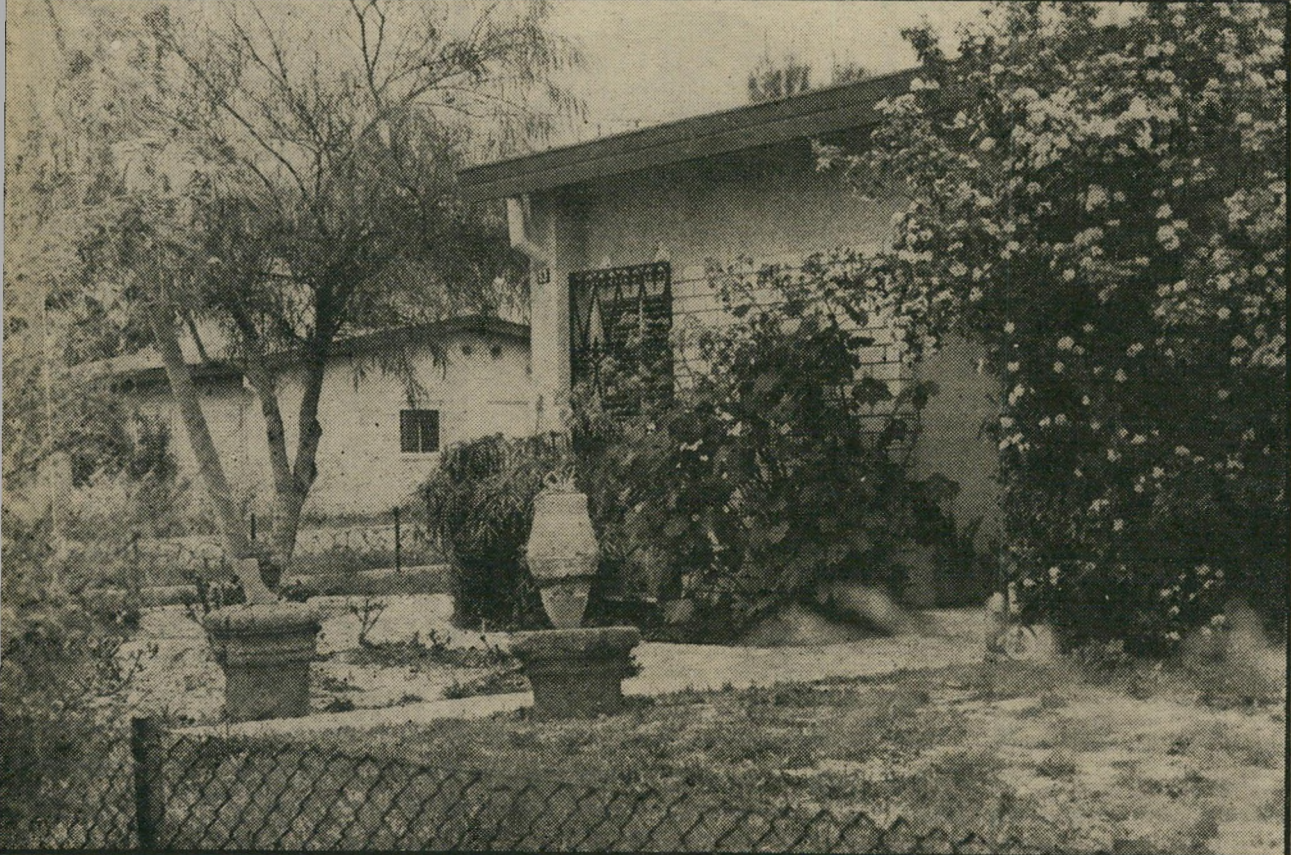
אין זה סוד כי יצחק רבין היה

לאירועי מילחמת יום-הכיפורים. נאלצו להקדיש את מרבית זמנם בחודשים הי- אחרונים לאיסוף חומר לעדויות בפני ועדת אגרנט. קצינים שעמדו לסיים את שירותם בצה"ל חוששים לעשות זאת מחשש פן ייראה הדבר כהדחה או כהענשה. אורית התיסכול השוררת במדינה נוכח התבצרותה של ההנהגה הוותיקה בשילטון, מבלי לי- הודות באחריותה למחדלים ואסונות, אינה נשארת רק בתחום האזרחי.

לכל מי שמצוי כמה שנעשה בי צה"ל, ברור שהפיתרון למצב קי- דר זה מצוי בתוך צה"ל עצמו. יש בצה"ל מספיק אנשים מוכשרים, ישרים, בעלי כושר מחשבה מקי- רית ויכולת פעולה, המסוגלים לי- חולל את הטיחור הדרוש לצה"ל, כדי לבנותו עי יסודות בריאים וחזקים יותר. הבעיה היא בכך שבמצב הנוכחי נחסמת דרכם.

אנשים מעין אלה חייבים להיות שרויים בימים אלה בדילמה חמורה מאוד. קשה להם להמשיך ולשרת בצה"ל כששום דבר אינו משתנה, כשהכל קופא על שמריו וי- נשאר כפי שהיה. הסיכוי היחיד הנראה בעין הוא שאחרי מסקנות ועדת-אגרנט עשוי משור להשתנות.

אם אמנם תיקבע ועדת-אגרנט את הי-

עתיקות בחצר ביתו של קצין בכיר: מי נותן דוגמה אישית?

עוול התקציני הבכיר

תופעות מסוג זה, היוצאות כבר מגדר חריגים, ניוונות לא מעט מהדוגמא האי- שית שנותן האיש האחראי למערכת הי בטחון — שר הביטחון משה דיין. אמר על כך השבוע האלוף מתי פלד: "היה לנו נסיון כושל עם דיין, כאשר בידיו היה תקציב של 6 מיליארד לירות. ואילו עתה, כאשר תקציב-הביטחון יעמוד על 15 מילי- יארד לירות, אני צופה אנדרלמוסיה, ביוז- בון ושחיתות במערכת הביטחון..."

רוצה לראות בתפקיד הרמטכ"ל? הכא את סגן הרמטכ"ל הנוכחי, האלוף ישראל ("טזיק") טזי, מי שכיהן תקופה קצרה אחרי המיני- חמה באלוף פיקוד-הדרום, לפני ששר הביטחון החליפו באלוף אבי רחם ("ברן") אדן.

אבל משתור משה דיין לתפקיד שר- הביטחון, חזר המצב לקדמותו. במצב הי- נוכחי, כאשר צמרת הפיקוד של צה"ל חיה ופועלת בצל ועדת אגרנט, משותקת למעשה כל פעולת הריאורגניזציה והשי- קום של צה"ל. הקצינים שהיו קשורים

לשיקום גם מבחינה מוסרית. אחד החילות המיקצועיים של צה"ל שטורד עתה בפרשת הקורה האשמות שהוטלו נגד אחד המפקדים באותו חיל, נגד אותו מפקד, קצין בדרגת הביניים, הוי עזו האשמות לפיהם כאילו קיבל טובות-הנאה מסוימות מחיילי מילואים. תמורת זאת הוא הורה, בכיכובו, להחזיק אנשי מילואים אלה ביחידות עורפיות בכספים במרכז הארץ ולא לשלחם לקווי החזית המרוחקים. יודינו של אוי-